Td 52_02

Όσ’ αψηλά ’ν’ ο ουρανός τόσο βαθιά η θάλασσα
τόσο πανί ν εδιάζονταν
τόσο πανί ν εδιάζονταν η κόρη στην αυλή ντης
και πέρασε κι ένας ’π’ εκεί.
Εσύ κόρη μ’ που διάζεσαι και μένα δε θυμάσαι.
Εγώ καλέ μου σ’ έγραψα
εγώ καλέ μου σ’ έγραψα επάνου στο πανί μου.
Τ’ αδέλφια ντης την άκουσαν
τ’ αδέλφια ντης την άκουσαν απ’ το πα- παραθύρι
το βράδυ ν εσυνάχτηκαν
το βράδυ ν εσυνάχτηκαν τα τρία ντης αδέλφια
το ’να την πιάν’ απ’ τα μαλλιά
το ’να την πιάν’ απ’ τα μαλλιά και τ’ άλλ’ από το χέρι
το τρίτο το μικρότερο
το τρίτο το μικρότερο σαρδίζει το μαχαίρι
εκεί πήγαν τους βάλανε τους δυο ντους σ’ ένα μνήμα
της νέας βγαίνει λεμονιά
της νέας βγαίνει λεμονιά του νέου κυπαρίσσι
κοντολυγά η λεμονιά
κοντολυγά η λεμονιά φιλά το κυπαρίσσι.
Και πέρασε κι ένας ’π’ εκεί
και πέρασε κι ένας ’π’ εκεί κι αυτόν το λόγο λέγει.
Αυτοί αγαπιόνταν ζωντανοί
αυτοί αγαπιόνταν ζωντανοί φιλιούντ’ αποθαμένοι.

Όσ’ αψηλά ’ν’ ο ουρανός τόσο βαθιά η θάλασσα
τόσο πανί ν εδιάζονταν η κόρη στην αυλή ντης.
Εσύ κόρη μ’ που διάζεσαι και μένα δε θυμάσαι.
Εγώ καλέ μου σ’ έγραψα επάνου στο πανί μου.
Τ’ αδέλφια ντης την άκουσαν απ’ το παραθύρι
το βράδυ ν εσυνάχτηκαν τα τρία ντης αδέλφια
το ’να την πιάν’ απ’ τα μαλλιά και τ’ άλλ’ από το χέρι
το τρίτο το μικρότερο σαρδίζει το μαχαίρι
εκεί πήγαν τους βάλανε τους δυο ντους σ’ ένα μνήμα
της νέας βγαίνει λεμονιά του νέου κυπαρίσσι
κοντολυγά η λεμονιά φιλά το κυπαρίσσι.
Και πέρασε κι ένας ’π’ εκεί κι αυτόν το λόγο λέγει.
Αυτοί αγαπιόνταν ζωντανοί φιλιούντ’ αποθαμένοι.